

N:o 47.

Ank. till Riksd. kansli den 22 april 1890, kl. 2 e. m.

Laguskottets utlåtande, i anledning af kamrarnes återremiss af utskottets utlåtande n:o 11 öfver justitieombudsmannens förslag om ändrade bestämmelser angående lösen för gravationsbevis.

I utlåtande, n:o 11, i anledning af justitieombudsmannens förslag om ändrade bestämmelser angående lösen för gravationsbevis, hemställde laguskottet, att Riksdagen ville, med anledning af justitieombudsmannens förevarande framställning, i skrifvelse till Konungen anhålla, att i 3 § af förordningen angående expeditionslösen den 7 december 1883 måtte införas bestämmelser om lösen för gravationsbevis, omfattande längre tid än tio år, efter sådan grund, att, beträffande gravationsbevis för hemman, hemmansdel eller lägenhet *på landet*, den i hvarje särskildt fall i 2:dra afdelningen litt. a) för sådant bevis bestämda lösen förhöjes med en tiondedel för hvarje år utöfver tio, hvilket beviset omfattar, äfvensom att i förhållande härtill de i 1:sta afdelningen litt. a) såsom lösen för gravationsbevis angående fastighet *i stad* fastställda särskilda belopp jemväl varda förhöjda.

Enligt utskottet tillhandakomna protokollsutdrag har utlåtandet af båda kamrarne återförvisats till utskottet.

De i ämnet förda diskussionerna gifva vid handen, att återremissen föranledts af den uppfattning, att lösen för gravationsbevis, omfattande längre tid än tio år, skulle enligt utskottets förslag blifva allt för hög,

hvarför förslaget borde undergå lämplig förändring till förekommande af antyddas olägenhet.

Justitieombudsmannen utgick, såsom utskottet i det återförvisade utlåtandet anmärkte, från den förutsättning att domaren för den tid, som låge bortom de nästförflutna tio åren, skulle ega att grunda beviset på inteckningsboken, utan att inteckningsprotokollet för denna tid behöfde genomses; och denna åsigt delades af flere bland de talare, som under diskussionerna i kamrarna yttrade sig i ämnet. Under sådan förutsättning lärer också den af justitieombudsmannen föreslagna lösen för gravationsbevis, omfattande mera än tio år, kunna anses lämplig.

På sätt utskottet i sitt förra utlåtande anfört och under ofvan åberopade diskussioner jemväl framhållits, torde emellertid goda skäl förefinnas äfven för den mening, att fullt säker upplysning om befintliga inteckningar i en fastighet endast kan vinnas af det laga vitsord egande inteckningsprotokollet; och det kan, under sådant förhållande, antagas att, om också man i allmänhet kommer att åtnöjas med gravationsbevis, grundande sig för de sist förflutna tio åren på inteckningsprotokollet och för tiden der förut på inteckningsboken, gravationsbevis likväl, fortfarande som hittills, kunna äskas, hvilka för hela tiden i fråga grunda sig på inteckningsprotokollet. Utskottet föreställer sig därför, att bestämelse i förordningen bör finnas jemväl för sistnämnda fall, der domarens besvär tydligen blir vida större än om blott inteckningsboken behöfver användas för en del af tiden; och torde lagutskottets förut framställda förslag om lösen för dylikt bevis kunna godkännas, om derjemte bestämmes, att denna lösen ej får öfverstiga 3 kronor.

Utskottet anser sig följaktligen i anledning af återremissen böra hemställa,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Konungen an hålla, att förordningen angående expeditionslösen den 7 december 1883 måtte ändras *dels* sålunda, att lösen för gravationsbevis rörande inteckningar i fast egendom på landet för hvarje hemman, hemmansdel eller lägenhet till och med tre bestämmes — när beviset omfattar så väl de tio näst före bevisets utfärdande förflutna åren som ock, hvad beträffar upplysning enligt *inteckningsboken* angående de deri införda inteckningar för nyttjanderätt, rätt till afkomst eller annan förmån af fast egendom samt för servitut, tid bortom berörda tio år till 1876 års början — till två kronor 25 öre, samt — när beviset på uttrycklig be-

gäran derom utfärdas på grund af *inteckningsprotokollet* jemväl för tid bortom de sist förflutna tio åren — till 15 öre för hvarje år, dock att i detta fall lösen ej må öfverstiga tre kronor; *dels ock* sålunda, att i förhållande härtill jemkning i öfrigt eger rum af de belopp, hvilka i § 3 af nämnda förordning äro i första och andra afdelningarna bestämda såsom lösen för gravationsbevis.

Stockholm den 22 april 1890.

På lagutskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.

Reservation

af herrar *Lilienberg, Smedberg, Hans Andersson* och *Carl Persson*:

»Då enligt vår åsigt gravationsbevis, beträffande inteckningar för nyttjanderätt, rätt till afkomst eller annan förmån af fast egenödom samt för servitut, för tiden från början af år 1876 till de tio år, som förflutit näst före bevisets utfärdande, lagligen grundas på inteckningsboken, hvarför domaren följaktligen vid utfärdande af sådant bevis icke för nämnda tid behöfver genomse inteckningsprotokollen, och då det i allt fall måste anses olämpligt att i expeditionstaxan införa bestämmelse om två slag af samma handling, af hvilka det ena skulle innebära större trygghet än det andra, hafva vi, med hufvudsaklig anslutning till det af justitieombudsmannen i ämnet väckta förslag, ansett oss böra hemställa,

att Riksdagen ville till Kongl. Maj:t aflåta skrifvelse med anhållan, dels att kongl. förordningen an-

gående expeditionslösen den 7 december 1883 måtte ändras sålunda, att lösen för gravationsbevis rörande inteckningar i fast egendom på landet för hvarje hemman, hemmansdel eller lägenhet till och med tre bestämmes, då beviset omfattar de tio år, som förflutit näst före det beviset utfärdas, och derutöfver beträffande inteckningar för nyttjanderätt, rätt till afkomst eller annan förmån af fast egendom samt för servitut, tiden från början af år 1876, till 2 kronor 25 öre samt, då beviset afser kortare tid, till 15 öre för hvarje år, dock att i detta fall lösen ej må öfverstiga 2 kronor 25 öre, men ej heller understiga 1 krona, dels ock att i förhållande härtill jemkning i öfrigt eger rum af de belopp, hvilka i § 3 af nämnda kongl. förordning äro i första och andra afdelningarna bestämda såsom lösen för gravationsbevis.»

Herrar *Fröberg* och *Redelius* hafva begärt få här antecknadt, att de icke deltagit i ärendets slutliga behandling inom utskottet.
